

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

3. ČÍSLO / XXVII. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

20. LEDNA 2019

Z obsahu:

**Bůh se neobešel
bez Matky, a tím spíše
ji potřebujeme my**

Homilie papeže Františka
při mši svaté o slavnosti
Matky Boží Panny Marie
v bazilice sv. Petra
v Římě
- strana 2 -

**Svatá Pavla Římská
(26. ledna)**

Libor Rösner
- strana 5 -

Nenechejte duše zakrtnět!

Christa Mevesová
- strana 6 -

**P. Richard Henkes
přemohl každý strach**

Eduard Werner
- strana 8 -

Misionář ze záliby

Alexa Gaspariová
- strana 9 -

Modlitby za nejmenší

Dopis P. Jiřího Kordy
k úmyslům Modliteb
za nejmenší
- strana 12 -

Vizionář: Tajemství zjevení

v Tre Fontane (39)
Saverio Gaeta
- strana 13 -

Francisco de Zurbarán (1598–1664): Sv. Jeroným se sv. Pavlou a sv. Eustochií

dlel i její duchovní vůdce sv. Jeroným. Později vzpomínal, že těsně před smrtí recitovala umírající Pavla slova 27. žalmu: „*Věřím, že uvidím blaho od Hospodina v zemi živých.*“ Když se jí potom Jeroným zeptal, jestli mu náhodou nechce svěřit, zda se něčeho nebojí, odpověděla mu řecky: „*Ne, ničeho, cítím v srdci pokoj*“ a udělala si na rtech palcem znamení kříže. Naposledy vydechla na prsou dcery Eustochie.

Její pohřeb byl posmrtným velkolepým triumfem bohabojné římské vdovy. Její rakev nesli na svých ramenou biskupové, kteří se na Pavlin pohřeb do Betléma sjeli ze všech diecézí Svaté země, špalírem srdceryvně plačících věřících, kteří si dobrosrdečnou a štědrinou dární zamilovali. Pochována byla nedaleko jeskyně, v níž se podle tradice narodil Spasitel. Později byl vedle ní pochován i sv. Jeroným. V současnosti je však hrob sv. Pavly prázdný a část relikvií světice se nachází v katedrále ve francouzském Sens.

Nenechejte duše zakrnět!

O mediálně podporovaném přeceňování rozumu

Jeden neznámý mladík e-mailuje: „Pomozte mi! Jsem závislý na počítači!“ Jiný píše: „Chytil jsem se do osidel pornografie. Jak se mohu z toho dostat?“ Jedna matka si stěžuje: „Vymyslela jsem takový krásný program na prázdniny. Ale moje děti, všechny tři, ve stáří 18, 16, 14 let se zabývají jenom počítačem!“

Co jsme udělali s touto novou nekontrolovatelnou technikou? Jaká je to nákaža, která se položila jako závoj nad zřejmě nedostatečně obděláným polem? Co tady poutá – nejenom mladé lidi – a omezuje čím dál více osobní vztahy?

Vědec, který se zabývá mozkiem, Manfred Spitzer, varoval už před několika lety ve své knize „Digitální demence“ před tím, že tato světově používaná nová technologie zasáhne do mozků druhu Homo sapiens tak, že tento stroj změní naši mentalitu. Určité málo používané oblasti se budou stále omezovat, ba dokonce vymizí. Člověk se změní, tvrdí směle, tím,

že se budou dětské mozky špatně krmit, například neustálým sledováním televize od dětského věku. To by mělo za následek nevratné ztráty na mnohotvárné schopnosti učit se. O co dříve se zde stanou PC a smartphony hlavním zdrojem zábavy, o to závažnější budou negativní proměny mozku.

Většina lidí vchází už řadu let do pastí digitálních médií, aniž by zpozorovala nebezpečí. Tím stoupá také závažnost otázky, jakým způsobem se bude projevovat změněný mozek, jak bude vypadat člověk v budoucnosti? „Bude nemocný,“ říká Spitzer nepokrytě. A že tato nakažlivá potopa je už tady, mohou potvrdit přetížení psychoterapeuti.

I ten člověk, který se snaží sebekázní a rozumným zacházením s novými přístroji předcházet nebezpečí závislosti, musí brát v úvahu, že závislost nás všech na digitálních médiích zůstává nezvratnou skutečností.

Musíme se ptát, jak bude vypadat nový člověk v budoucnosti? Jedna více než 90letá terapeutka, která se po 60 let zabývala mladými lidmi, se domnívá, že všechny oblasti vzdělávání vyžadují nutnost racionálního a teoretického myšlení. Už dnešní generace dospělých je velmi ovlivněna televizní pasivitou ve volném čase.

A tak se duše lidí v západní civilizaci stala trpící duší, zakrnělou, ubohou duší. Nemá dost možností se rozvinout, žít jako bříza v ranním větru. Není tomu tak jistě u všech lidí, ale u mnohých ano. Je zmračená, udušená, potlačena.

Proč se jí daří tak špatně? Naše duše podléhá stejně jako růst stromu jistým podmínkám rozvoje, ale ty jsou v naší době silně zanedbávány. Růst duše se tak dusí nejenom pokračujícím mediálním konzumem, ale také hromaděním a pořizováním více oděvů, více alkoholu, více jídla, více pamlsků, více technických přístrojů...

Poselství Královny míru

„Drahé děti! Přináším vám svého Syna Ježíše, který je Králem míru. On vám dává mír, a ať není jenom pro vás, ale, dívka, noste ho druhým v radosti a pokoře. Já jsem s vámi a modlím se za vás v tomto milostiplném čase, který si vám Bůh přeje dát. Moje přítomnost je znamením lásky, dokud jsem tady s vámi, abych vás chránila a vedla k věčnosti. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu.“

Medžugorje 25. prosince 2018

Poselství Královny míru pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti, bohužel, mezi vámi, mými dětmi, je tolik bojů, nenávisti, osobních zájmů, sobeckosti. Děti moje, tak snadno zapomínáte na mého Syna, na jeho slova, na jeho lásku. Víra uhasíná v mnoha duších a srdce zachvacují hmotné věci světa. Ale moje mateřské srdce ví, že jsou ještě ti, kteří věří a milují, kteří hledají, jak by se ještě více přiblížili mému Synu, kteří neúnavně hledají mého Syna – potom tak hledají i mne. To jsou pokorní a jemní se svými bolestmi a trápením, které snášejí v tichosti se svojí nadějí, a především se svojí vírou. To jsou apoštolové mojí lásky. Děti moje, apoštolové mojí lásky, učím vás, že můj Syn nežádá neustálé modlitby, ale i skutky a city, abyste věřily, abyste se modlily, abyste osobními modlitbami rostly ve víře, abyste rostly v lásce. Milovat jedni druhé, to je to, co On žádá, to je cesta do věčného života. Děti moje, nezapomínejte, že můj Syn přinesl světlo na tento svět, a přinesl ho těm, kteří ho chtěli vidět a přijmout. Vy jimi buďte, protože to je světlo pravdy, míru a lásky.

Já vás mateřsky vedu, abyste se klaněly mému Synu; abyste se mnou milovaly mého Syna; aby se vaše myšlenky, slova a skutky zaměřovaly na mého Syna, aby byly v jeho jménu. Tehdy bude moje srdce naplněné. Děkuji vám.“

2. ledna 2019

Tak se dá duše přivést k zakrnění, ba dokonce k zamrznutí tím, že jí nedopřáváme příležitosti k nadechnutí. Tím, že její životní prostor je už obsazen něčím jiným: hlukem z amplionů, vizuálním drážděním z televizoru, množstvím rozptýlení, vlastním způsobeným stresem smartphonem a dobou strávenou u svazujícího PC.

To nedává duši a tělu natrvalo žádnou šanci, ba dokonce ohrožuje zdraví mozku, jak vědí neurologové. Duše, aby se jí dobře vedlo, potřebuje občas ticho, aby se mohla zaposlouchat. Potřebuje prázdný prostor, aby mohla rozvíjet příjmové orgány, aby uměla „vypnout“, jak velmi správně praví naše řeč, dokázala se zavřít, ryze náhodně, nikoliv svévolně, jak se dnes toto slovo mylně chápe.

Naše duše potřebuje a vyhledává ticho – také na začátku života, potřebuje péči v láskyplné vzájemnosti dvou lidí. Rovněž malé děti potřebují ticho v osamění jako výchozí základnu své tvůrčí síly. Zdraví, tvůrčí schopnost a tím také schopnost člověka se učit v naší době klesají. Je to také proto, že se už dětem nedopřává, aby se v životě v klidu usadily a mohly si hrát v tichém osamění. Jedině tehdy se rozvíjí příjmový orgán duše, jak se o tom stále znovu přesvědčuje dětská psychotherapeutická praxe, tím se zprostředkuje tvůrčí proud z podvědomí.

Lidstvo je ale odkázáno na to, aby skrze citlivé, zvláště příjmu schopné, opravdu oduševněné lidi mohlo přijímat poselství z prazákladu a zveřejňovat je ve vyslovených, z básněných, namalovaných, komponovaných výpovědích. Je to pro lidstvo důležitá věc, zprostředkovaná příjmovým orgánem duše. Duše, nikoliv intelekt, je tím orgánem, kterým jsou lidstvu dávány konstruktivní pokyny, návody ke zdraví těla a duše, pro jeho život a jeho budoucnost.

Zmrzačená, udušená duše jako nemoc doby se podobá duchovní slepotě, která uvádí lidi do tmy dezorientovanosti, duchovní neplodnosti a bezmocnosti. Proto pocituje moderní člověk tolik strachu, proto je tolik vpádů zla a zničení v našem světě.

Už v roce 1972 jsem zavedla do svých písemností pojem „přeceňování hlavy“, protože mi už tenkrát napadlo, že nový člověk v technicky vyspělých zemích je schopný ještě být družný, ale je stále méně

empatický ke svému okolí. Má zjevně stále méně citu k ostatním, méně soucitu, méně lidské sounáležitosti, méně spontánní přirozené ochoty k pomoci.

A zdá se mi, že tato hloubka citu u mladé generace postupně mizí. Není to chybějící vůle, ale vůbec cit pro to, vcítit se do ostatních, do dětí, starých lidí, trpících. Celá šíře svazků vnitřních pocitů jako všeobecná vlastnost kultivovaného lidství u mladé generace mizí – naštěstí ještě ne u všech.

Osudu přeceňování rozumu může bez zvláštních darů, bez štěstí a bez zvláštní snahy v našem kulturním okruhu sotva kdo uniknout, když od dětství a od mateřské školy je vystaven intelektuálně našeho výchovného systému po více než 10, 12, u studentů často více než 20 let působení. Čím starší jsou ti, kteří se učí, o to více je jejich vzdělání zaměřeno především na jejich rozum, na myšlení.

To není v podstatě špatné, jako předpoklad pro výkon povolání v technické době nezbytné – ale přesto znamená jednostrannost, která jako každý extrém v sobě skrývá zvláštní nebezpečí. Jde o přehánění, ba bujení funkce myšlení, kterou označil dánský lékař a hlubinný psycholog Ewald Bohm dokonce jako „neurózu přeceňování rozumu“. Ve své učebnici o tom píše: „Tito lidé okecají všechno, ale neprožijí nic. Není jim jasné, že všechno promýšlí a o všem mluví ze strachu před prožitkem. Většinou si myslí, že se výborně znají, ale mají neslychané pancéřování.“ To má za následek, že lidé dneška zpovrchní. Věří jenom v takzvanou realitu, která se dá spočítat a uchopit. S vládou přeceňování hlavy souvisí pyšné přeceňování rozumových schopností, „ovládání“ světa a postavení člověka v něm. Že tato pycha naléhavě potřebuje uvědomění, je dnes už vidět z toho, že z nepředpokládaných vedlejších efektů naší přetechnizovanosti roste nebezpečí ohromných rozměrů. Jenom jeden příklad: V současnosti existují už ve více zemích laboratoře, v nichž byl „vyroben“ klonovaný člověk ze zkumavky! Nyní čeká na toto vyprojektované dítě náš vykojený svět.

Nabízí se pak otázka: Udržely se ještě nějaké zbytky z generace, která mohla prožít přirozené dětství? Zachovaly se vlastnosti jako soucit, ohleduplnost, schopnost vcítění, o které je třeba usilovat?

Nebo směřuje lidstvo na cestu bezcitné mentality robotů? Křesťan určitě nechce být takový. Spoléhá na existenci ve Stvořiteli, na vděčnost, na nadšenou odevzdanost a úplnou obět z lásky. Zbývá otázka: Může vůbec mít člověk budoucnost, když bude láska digitálně zmrazena?

Chytří rodiče se snaží, alespoň co se týká zacházení s médii, už v nové neústupnosti o udržení schopnosti učení a o volný prostor ke hrám svých dětí. Odstranili zase televizor, ponechali jenom jeden počítač pro rodinu a jeho používání jenom ke psaní a starají se v rozhovorech a konstruktivním zaměstnání o své děti, zvláště také o mladistvé. To ale předpokládá, že si rodiče najdou čas pro své potomky, že se matky starají o své děti, místo toho, aby za svůj výdělek kupovaly stále nové hračky nebo nejnovější modely mobilů.

Kromě toho se musíme všichni původním způsobem pokusit věnovat zase více pozornosti pravým, hlubším touhám našich duší, všimnout si jich, vážit si jich a pečovat o ně! Tam, kde se bude o ně pečovat, může dojít znovu k touze po víře a potom také spíše ke zkušenostem víry. Tato touha vystupuje dnes tak často, že ji dokonce v psychotherapeutické práci není možné popírat.

A nejenom tam! Odvážná misijní práce se prosazuje zde doma! Nové oázy víry vyrůstají na poušti! Modlitebny – zvláště na jihovýchodě Evropy – tryskají ze země, člověk se začíná probouzet v novém uvědomění ke svému vlastnímu určení, aby objevil hlavní oporu a novou sílu ve všemohoucím Bohu a v Ježíši Kristu!

Obraťme se tedy! Odvráťme se pryč od nafoukanosti našeho materialistického, ztechnizovaného, přeintelektualizovaného konání! Obraťme se k jedinému smysluplnému postoji člověka, k naší svázanosti s Božím stvořením. Potom budeme moci vyvinout zdravý životní styl také pro naše tělo. Pak bude moci naše duše začít dýchat, místo toho, aby byla nemocná! Jenom v duchovním zdraví je možné převzít zodpovědnost za staré, slabé a za veřejnost.

Jenom tak můžeme ještě dnes získat naději do budoucnosti!

*Z VISION 2000 – 5/2018 přeložil -mp-
(Redakčně upraveno)*

Misionář ze záliby

P. Karl Josef Wallner OCist., profesor, rektor, národní misijní ředitel, posilující atlet, duchovní vůdce mladých...

Cisterciácký klášter Heiligenkreuz leží cca 15 km jihozápadně od Vídně v okrese Baden. Založen byl v roce 1133 a funguje bez přerušení až do dneška (život v něm nepřerušila ani II. světová válka). Do kláštera patří 102 mniši, nicméně ne všichni žijí přímo v klášteře, protože k němu patří tři prioráty (převoráty), z nichž jeden byl založen teprve v loňském roce. A potom: někteří mniši jsou činní v pastorační práci v několika farnostech. Ke klášteru patří vlastní teologická fakulta, která od roku 2007 nese název „Filosoficko-teologická vysoká škola Benedikta XVI.“ a je vysokou školou papežského práva. Chórové modlitby se mniši modlí stále latinsky, byť podle breviáře upraveného dle požadavků reformy uskutečněné po II. vatikánském koncilu. Důležitým bodem je i pěstování gregoriánského chorálu, který je součástí běžného duchovního života mnišů. To i sám P. Karl zdůrazňuje, když hovoří o důvodu, proč souhlasili s nahrávkami tohoto pokladu v podání mnišů a s vydáním CD u velké nahrávací společnosti. Tyto aspekty, spolu se zachováváním katolické tradiční nauky, dávají klášteru konzervativní podobu a jsou důvodem, proč se pro vstup do noviciátu rozhodne každý rok několik mladých mužů.

Před nedávnem jsem si znovu na internetu vyslechla přednášku P. Karla Josefa Wallnera, kterého jeho fanové laskavě nazývají „PKW“⁽¹⁾. Opět jsem si uvědomila, jak strhující, přesvědčivé a srozumitelné jsou jeho výklady. A nechybí jim humor. Ano, pater dokáže posluchače nadchnout. „Je tak chytrý, a přesto srozumitelný,“ napadne vás.

Když si pročítám jeho mnohé knihy (tentokrát *Jaký je Bůh?* a *Fascinace klášterem*), jsem vždycky překvapena jasným zpracováním témat a cítím se být vtažena do jeho radosti z Krista a jeho církve.

Byl nejvyšší čas sepsat portrét „PKW“. Otec cisterciák je sice stále ještě rektorem Filosoficko-teologické vysoké školy Benedikta XVI. v Heiligenkreuzu, ale od září 2016 sídlí v prvním vídeňském okrese u *missio* (Papežská misijní díla v Rakousku), jejichž národním ředitelem byl jmenován. Tam, v jeho kanceláři, sedím naproti němu. Stále v dobré náladě, plný humoru, neotřesitelný ve víře, temperamentní a dynamický, tak ho známe, můj muž a já, už mnoho let a tak ho také vnímám při našem povídání, jak bych raději nazvala toto interview.

Stále znova mě P. Karl rozesmává anekdotami ze svého mládí. Nejvíce se mě dotýká, jak ho činí šťastným jeho samozřejmá, zemitá víra. Také klid, který vyzařuje. Musím ještě dodat, že P. Karl je impozantní zjev: velký, se ši-

rokými rameny a svalovec. „Silný chlapík z Vídeňského lesa – typ siláka“, tak ho označil výstižně Stephan Baier v listu *Die Tagespost*.

P. Karl se narodil 24. února 1963 – o masopustní neděli, vyrůstal ve Wampersdorfu, vesnici na hranici s Burgenlandem, ve věřící rodině. Josef, to je jeho křestní jméno, je nejstarší ze tří dětí: má mladší sestru a – k všeobecné radosti – jednoho mnohem mladšího bratra. O nedělích se samozřejmě chodilo na bohoslužby a každý večer se rodiče s dětmi modlili. „Ne přehnaně zbožně, nýbrž v pevném zakotvení,“ zdůrazňuje pater. Také babičky vyprávěly dětem o „milém Bohu“, poselství, které chlapi předávalo pocit bezpečí. „Bůh byl pro mě vždycky »milý«, milující Bůh.“

Josefovi rodiče provozovali v obci obchod s levným zbožím, bylo to středisko vesnice. Wallnerovi byli tedy stále na očích veřejnosti. Také proto kousky školáka Josefa, který už tenkrát byl vůdcem klukovských spiknutí, nezůstaly na vesnici bez povšimnutí: klukovské války, zpola vyražený zub, zřícení ze třímetrové výšky, zakázaný rybolov... Zkrátka na zážitky bohaté, docela nebezpečné, ale nezatížené dětstvím. Rodiče se dozvídali hned za tepla od zákazníků, co syn zase provedl. „Nezažil jsem proto nikdy soukromý život. Mentalita, která se mi velmi vštípila,“ říká P. Karl.

P. Karl vyzývá mládež k modlitbě růžence

Obědvalo se stále ve velkém kruhu zaměstnanců nebo představitelů obce. Byl to pohostinný podnik, rodiče byli velmi družní. Tam se mnoho vyprávělo a všichni se radovali, protože tam bylo hodně lidí. Samozřejmě se naučil jednat se zákazníky – být vždycky přátelský a ochoten pomoci. Později musel také opravdu pracovat. V létě musel vstávat v 5 hodin, aby připravil objednávky, nebo je i doručil. „O prázdninách jsem se naučil časně vstávat. To mi později velmi pomáhalo v klášterním životě.“ Také radost z návštěv – čím více, tím lépe. Otevřenost k jiným lidem, tento život v otevřenosti přišel paterovi vhod. Také jako knězi a řeholníkovi. Je to náhoda? Asi sotva.

A ve škole? I když byl Josef uličník, nebylo to na překážku, aby měl na základní škole velmi dobré známky. Byl vždycky nejlepší ze třídy. Potom šel chlapec na gymnázium v Badenu. Nebyla to snadná škola, nebylo tam mnoho sportu, ale spíše byla dlouhá cesta do školy. Musel vstávat o půl páté. Potom si dal bohatou snídani, „třeba biftek a tak...“ (to není špatné!), v 6.20 hodin odjížděl autobus, který ho dovezl nejdříve v 15 hodin nazpět domů, kde ho čekalo jídlo.

Na gymnáziu ho pokládali za „přemrštěně intelektuálního“, protože mnoho a rád četl. Zase byl nejlepším ve třídě. Diskotéky ho nezajímaly, zato chodil rád ministrovat a cítil se v té společnosti dobře. Holandský liberální farář se staral dobře o své velké ministranty. Ale říkal: „Někdo může ministrovat, aniž by byl moc věřící. To jde jedním uchem dovnitř a druhým ven.“

K milému Bohu neměl ještě žádný osobní vztah. To se změnilo později, když byl v 16 letech pozván na setkání *Mariiny legie*. Kolega, který ho vedl, byl už opravdu věřící (dnes je P. Marian jeho řeholním bratrem) a musel si na začátku od Josefa vyslechnout různé věci: „Některé hereze jsem pochytil, protože jsem byl tak povrchní; také to, co jsem říkal o Kristu a církvi. Zastával jsem všechna liberální stanoviska, která jsem převzal,“ vyprávěl upřímně.

U skupiny Legie se mu líbilo: „Byl jsem tam jediný chlapec a byla tam děvčata, která mě velmi zajímala.“ Ale přesto se tam naučil modlit se, také růženec, při němž se cítil dobře a mohl myšlenky nechat létat. Brzy věnoval každý desátek nějaké osobě nebo konkrétnímu přání. Také za děvčata v tanečních se modlil, i když se tam necítil dobře: „Byl jsem hodně nešikovný.“ Proto byl rád, když to bylo za ním.

„Moje liberální zaměření v otázkách víry se změnilo, když jsem si vytvořil osobní vztah k Ježíši. Kněz, který nás doprovázel, s námi probral celý katechismus. To mě fascinovalo. Setkal jsem se s věroukou církve.“ Uspořádaný život modlitby mu dělal dobře. Pomohl mu vyrovnat se s velkými tématy tohoto věku – se zamilovaností a sexualitou. „Měl jsem určitou tížádnost, osvobodit se od něčeho, zato dělat něco jiného, například modlit se růženec.“

Jestli nepomýšlel převzít obchod? „Ne, nikdy jsem neuměl dobře zacházet s penězi.“ Jako doklad uvádí jeden zážitek: Jeho kamarádi ukradli kukuřici. – „Krást pro mě ve 14 letech nepřicházelo v úvahu.“ Proto od nich odkoupil několik palic, „abych byl dvakrát čestný“, říká zvesela. „Nekrást a odkoupit“ – od kamarádů, kteří měli nadání v peněžních záležitostech!

A jeho povolání? Nejdříve byl zamilovaný a chtěl jednou založit rodinu, jiný způsob života nebyl pro něho představitelný. Žádná řeč o kněžství a celibátu.

V roce 1980, ještě před maturitou, měl však zážitek povolání, a to během modlitby: „Bylo mi, jako bych ztratil půdu pod nohama a přede mne předstoupila jasně myšlenka: Ty se máš stát knězem. Pociť jako při volném pádu, krásný, ale také otázka: Jak se to má stát? Ano, a byla to velká radost, protože to bylo tak jasné

– a také proto, že mi Bůh důvěřuje.“ To volání bylo tak zřetelné, že „mi nezůstala žádná jiná volba“.

Na Silvestra pak přišel do Heiligenkreuzu a zpozoroval, jak milá společnost tam je. Žádní přemrštění podivíni, „ale mladí muži plní humoru, kteří se sice mnoho modlili, ale také spolu tropili hlouposti a žertovali“. Avšak ještě nepomyslel na to, že by tam vstoupil, nýbrž tam chtěl studovat na vysoké škole. Dobrý nápad! Nejprve tedy maturita. Tu složil – jak jinak – s vyznamenáním.

Od října 1981 studoval tedy v Heiligenkreuzu. Ovšemže docházelo stále znovu ke kontaktům se sympatickými mnichy. Cítil, že ho tamější život velmi přitahuje, a modlil se, aby měl jasno. Ale nic nepřicházelo. Při jednom zpovědním rozhovoru v prosinci mu radil zpovědník, aby přemýšlel, kam by se dostal, kdyby jednoho dne zemřel. Vlastně v černobílém hábitu. Ale po jednom růženci věděl zcela jasně a jistě, že bude světským knězem. S touto „jistotou“ šel spát – a spal velmi dobře.

Překvapivý obrat nastal ráno: „Probudil jsem se a bylo mi nad slunce jasnější: stanu se cisterciákem,“ usmívá se při vzpomínce. („Těm svým se dává Pán poznat ve spánku,“ řeklo by se.) Pak šlo všechno rychle. Dne 31. ledna 1982 klečel už před opatem Franzem, dostal jméno Karl a byl oblečen jako novic. Teď byl tedy v klášteře, který mohl pohlížet do dějin už skoro 900 let, v (nyní) čistě barokní klášterní budově. Novic Karl neměl ještě ani 19 let. Po něm nenastoupil nikdo tak mladý. Není divu, že zpočátku pociťoval samotu. Na druhé straně ji chtěl radikálně přijmout. Mnoho se postil, spal na podlaze... Že novicové přehánějí, to věděl už sv. Benedikt.

Proto studoval s pílí a odevzdaností a za čtyři roky místo za pět dokončil studium – 6. března 1986. P. Karl se stal magistrem filosofie a dva dny poté byl vysvěcen na jáhna. Kněžské svěcení následovalo v roce 1988.

Následně měl odejít do Vídně na univerzitu, aby získal doktorát. „Ať Vídeňáci vidí, že my tady nejsme hloupi,“ bylo veselé zdůvodnění opata. Studium připadalo mladému magistrovi velmi lehké. Semináře se mu líbily. A byl jediným studujícím v hábitu – jako vždycky fešák v bílém a černém, jak P. Karl rád říká! Kromě ji-

ného byla jeho úkolem v klášteře práce kaplana, ceremoniáře, sekretáře opata.

V roce 1992, jako 25letý, promoval ve Vídni „sub auspiciis praesidentis“ na doktora teologie s tématem o „jednobožské trinitární koncepci Hanse Urse von Balthasara ve vymezení Hegelem“. Hm – a přece to uměl vysvětlit nám, obyčejným smrtelníkům.

Potom byl osm let farářem v Sulzu ve Vídeňském lese, dva roky z toho také v sousední obci Gaadenu. Bylo to nejkrásnější období v jeho životě, jak ujišťuje, „protože to velmi vyhovovalo mému celkovému založení“. Návštěvy v mateřské škole, v nemocnici, při slavení narozenin dětí, v kroužcích žen nebo v Mariině legii, na dětských mších, se snoubeneckými páry – a s mládeží... „PKW“ jezdil dokonce s lyžařskými kurzy. V dobré shodě také s farní radou.

Pak zase návrat do kláštera. Kardinál chtěl, aby pozvedl vysokou školu, na které tehdy studovalo 60 posluchačů. V roce 1999 byl opatem zvolen P. Gregor Henkel-Donnersmark a P. Karl se v 35 letech stal děkanem vysoké školy, kde kromě toho vyučoval dogmatiku a teologii svátostí, dva hlavní obory. Když se v roce 2007 vysoká škola stala vysokou školou papežského práva, stal se P. Karl jejím zakládajícím rektorem. A protože toto všechno dostatečně nevytěžovalo takového muže, jakým je P. Karl, přibral také úkoly kaplana pro mládež v klášterní faře.

Zvláště přitažlivým bodem se stala vigilie pro mládež. Měla se stát školou modlitby pro mládež, poskytnout prostor, kde se Bůh může dotknout člověka. Je to gregoriánský chorál, světelný průvod, hudební skupina mladých hraje strhující duchovní písně, které také vedou do hloubky. Rovněž kázání a klanění nechybějí. Ze začátku přicházelo 30 mladých, po roce už 100, později více než 300. S mladými lidmi podnikal pater také poutě. Kromě toho zřídil v klášteře tělocvičnu.

Už jako farář si byl vědom toho, že musí více provozovat sport. Především když sportovní slovenští bohoslovci, kteří u něho bydleli, se na něho při turistice skoro pověsili. „Protože jsem neměl nikdy rád sporty, u nichž se poskakuje, zaujalo mě posilování.“ A to bude rozvíjet. „Líbilo se mi rychle se »vysílit«, uvolnit endorfiny, které obšťastňují a uklidňují. To

mi velmi pomohlo.“ Ze začátku nazývali posilovnu se všemi trenažéry „přípravou na mučednictví“!

Je to ale také nový způsob apoštolátu. Pater nabízí od roku 2002 pro chlapce sportovní týdny. Náročný duchovní program s přednáškami, intenzivním posilovacím tréninkem, který podporuje sebeuvědomění a tělesné sebevědomí, ale i zotavení, jako je plavání nebo návštěva kina. Je to velmi dobrá věc, kterou chlapci rádi přijímají.

Ale ani tady toho není dost. P. Karl buduje v Heiligenkreuzu práci s veřejností, která tu ještě nebyla: první domovskou stránku na internetu. Přes internet může vysoká škola ukázat slovem, obrazem a malými videi celý svět, jaký je a čím je, nepřefiltrovaný kritickými médii.

Je neuvěřitelné, co on ve všech těchto letech stihl: profesuru, rektorát, duchovní péči o mladistvé, práci s veřejností, vlastní televizní studio a nakladatelství (jednatel médií GmbH Heiligenkreuz), ceremoniáře, spolupracovníka komise pro rodiny... – a jistě jsem nevypočítala všechno. Teď chápu, že potřebuje kompenzaci v posilovně.

S domovskou stránkou se začínají také usměrňovat povolání, protože zde se „ukazuje část našeho života v Heiligenkreuzu“, k čemuž vlastně naváděl už svatý Pavel. Modlitební společenství nevychází dnes ven do světa, zůstává na místě, ale může se ukázat. „Mám stále u sebe svoji digitální kameru. Fotografie, k tomu se přidá text, jde to rychle. A tak se zprostředkuje dojem. A tím také zvětšujeme.“

Ale práce s veřejností je jenom nástroj. Důležité je to, co se v Heiligenkreuzu děje: „Dogmatická, spirituální a bratrská harmonie, jedna linie v klášteře, který je hluboce eucharistický a mariánský. Existuje jednota, kterou lidé jednoduše cítí. (»Hleďte! Jak je dobré, jak je milé, když bratři všichni bydlí pospolu!« říká se v jednom žalmu.) Byli jsme vždycky otevření a jsme stále spojeni se Svatým otcem v církvi. A pak je zde ta věrnost k modlitbě.“

Mniši jsou, jak říkal papež Benedikt XVI., svým způsobem modlicími se z povolání. „Modlitba je středem jejich povolání. Modlí se, protože je hoden Bůh toho, aby byl uctíván.“ Velmi důležité je, že „chórové modlitby jsou středem naše-

ho modlení. Tady se spojuje nebe a země. Ano, k chórové modlitbě mám velkou lásku,“ potvrzuje pater. A klášterní život má popisovat cestu k věčnému cíli. Protože „naše cesta má cíl, my máme cíl. Tím cílem je Bůh, je jím Ježíš Kristus.“

K tomuto cíli chtějí pater a jeho bratři přivést ty lidi, kteří k nim přijdou. Každý, kdo chce jenom krátce, nebo i déle zůstat, bude srdečně přijat. Ale „když mi nějaký mladý muž řekne, že by se chtěl stát knězem, z radosti vykouřím cigaretu.“ A to je otec nekuřák! Od té doby, kdy papež Benedikt XVI. navštívil Heiligenkreuz a povýšil vysokou školu na Filosoficko-teologickou vysokou školu Benedikta XVI. Heiligenkreuz, zvýšila se u P. Karla potřeba cigaret.

Skrze video, které bylo vyrobeno u příležitosti papežovy návštěvy, se *Universal Music* v Londýně dověděla o Heiligenkreuzu. Krátký e-mail od P. Karla s odkazem na gregoriánský chorál poslal na domovskou stránku do Anglie – a CD „Chant-Music for Paradise“ mnichů z Heiligenkreuzu bylo natočeno a zaútočilo v roce 2008 na Music-Charts.

Mnichové to považují za apoštolát. Svým zpěvem pro Boha chtějí lidem na celém světě dosvědčit, že v Boha věří a milují ho. A lidé na to reagují velmi pozitivně: bylo prodáno 1,1 milionu CD. Nadšené dopisy a e-maily přicházely po tisících. P. Karl říká: „Byl jsem potom téměř ve všech zemích Evropy. *Universal Music* zorganizovala pozvání na talk-show a různé televizní show, na interview, televizní nahrávky.“ Kdo by si nevzpomněl na jeho vystoupení společně s P. Philipem ve vysílání v pořadu *Wetten, dass...?*

„Nevěděl jsem vůbec, jaký ohlas to bude mít. Musel jsem tam stále myslet na to, že se budou bratři doma na to dívat, abych se neblamoval... Ale byla to skvělá šance pro nás. Dívalo se 12 milionů lidí.“ Nastala zase lavina pozitivních e-mailů. „A lidé se znovu vraceli do církve, nechávali se pokřtít, jenom proto, že tam byli dva sympatičtí kněží. Nemělo by nás to přinutit k zamyšlení?“

Dnes patří ke klášteru 102 mniši, vysoká škola má 302 studenty. Proto se musela v minulých letech přistavět další část. A kdo byl zodpovědný za sbírky? Hádejte: P. Karl svými výzvami k darům a nespočetnými vystoupeními shromáždil milionové

příspěvky a bravurně zvládl tento obrovský projekt. Nová vysoká škola je krásná.

Nyní pracuje pater u *missio*. „Nazýváme se Papežská misijní díla, nejsme žádná obvyklá podpůrná organizace, ale jde o předávání víry. Příslušností ovšem patříme do chudé světové církve.“ Nyní cestuje po trpících, ale také rozkvétajících církvích v Africe, Asii a Latinské Americe. „Všechny církve v Africe a Asii rostou, mají misionářskou dynamiku, i když jsou ještě malé. Tam je cítit, že je to církev na vzestupu, církev radosti z víry, zatímco u nás je církev scvrklá a frustrovaná, zabývá se zvládáním problémů a restrukturalizací. Proto je důležité, abychom viděli, že také u nás potřebujeme misii, potřebujeme misionářskou církev s idejemi, kreativitou, s výhledem. Chtěl bych misii přispět k uvědomění si, že také u nás potřebujeme misii. Jestliže neuděláme něco, abychom Krista zvěstovali, nebudou zde za 50 let žádní křesťané. Proto musíme hledět, aby na farách vzniklo misionářské smýšlení. Bude to každopádně napínavé.“

Kde by si na to všechno pomyslel, když jako novic vstupoval do Heiligenkreuzu? „Moje povolání k cisterciáckému mnišství mi připadalo těžší než ke kněžství, protože bylo vlastně proti mému pastoračně-misijnímu zaměření. Ale Bůh vyhledal tento klášter, který se pro mne stal šancí, kde jsem dostal netušeným způsobem příležitost k misijnímu působení. Když jsem nastoupil, pomyslel jsem si: Teď zemřu uvnitř kláštera a milý Bůh nechce, abych působil navenek. Ale tento vstup mi dal možnost, abych daleko větším způsobem působil navenek, než jsem doufal – a teď také ještě skrze Papežská misijní díla.“

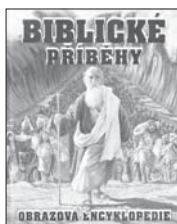
„Musíme být do Ježíše zamilovaní,“ to je nejhlubší zkušenost P. Karla. „Horkokrevnou, inovativní, nadšenou, ba euforickou láskou, protože Bůh je napínavým Bohem.“ Lidé mu věří, protože žije to, co hlásá.

Z *VISION 2000 - 4/2018 přeložil -mp (Redakčně upraveno)*

Poznámky:

(1) PKW – zkratka pro německé *Personenkraftwagen* (osobní automobil). A protože P. Karl se sám začal kdysi psát zkratkou PKW (P. Karl Wallner), říkají mu tak i blízcí přátelé, ale spíše v korespondenci než v mluvené řeči. [pozn. red.]

BIBLICKÁ LITERATURA

BIBLICKÉ PŘÍBĚHY • OBRAZOVÁ ENCYKLOPEDIIE
Napsal Peter Chrips • Ilustrace Peter Dennis • Z angličtiny přeložila Marie Holá • Redigovala Marie Teplá • Editorka Katerina Eliášová

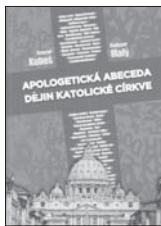
Vhodná publikace pro všechny, kteří se chtějí seznámit s nejdůležitějšími postavami a příběhy z Bible. Líčí nejvýznamnější události ze Starého i Nového zákona, popisuje ženy a muže, kteří stáli u kořenů naší kultury – od Adama a Evy přes Mojžíše, Abraháma a Sáru, Jana Křtitele, Pannu Marii a Ježíše Krista, až po autory evangelií. Tato obrazová encyklopedie přináší nejen samotné příběhy, ale také objasňuje jejich význam a zasazuje je do historického kontextu. Text je navíc doplněn důležitými biblickými citáty a působivými ilustracemi.

*Nakladatelství Slovart, s. r. o.
 Váz., 190x240 mm, křídový papír, 208 stran, 299 Kč*

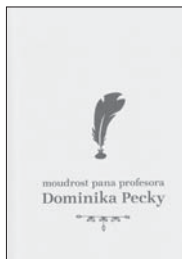
APOLOGETIKA A DUCHOVNÍ MOUDROST

APOLOGETICKÁ ABECEDA DĚJIN KATOLICKÉ CÍRKVE
P. Konrád Kubeš SJ – PhDr. Radomír Malý

Tato odborná publikace je fakticky dílem PhDr. Radomíra Malého, jenž si vzal za základ a inspiraci spis *Apologetická abeceda* P. Konráda Kubeše SJ z doby krátce po 2. světové válce. Jde o snahu očistit dějiny katolické církve od nánosů lži a pomluv a rozlišení pravdy od mýtů a výmyslů, byť nevyzní vždycky ve prospěch katolíků.

Sypták • Váz., 150x215 mm, 380 stran, 448 Kč

MOUDROST PANA PROFESORA
DOMINIKA PECKY
Texty vybrala a uspořádala Marta Munzarová

Texty z knih katolického kněze, středoškolského profesora a vězně komunismu, ThDr. Dominika Pecky (1895–1981). V závěru knihy je připojena jeho promluva při svatebním obřadu v bazilice na Starém Brně v roce 1967 a výběr ze strojopisu „Autobiografie“.

Cesta • Váz., 112x155 mm, 80 stran, 128 Kč

SVĚDECTVÍ DOBY

SESTRA DO NEPOHODY ANEB, JAK SE VEDLO ŘEHOLNICÍM VE STÍNU RUDÉHO PRAPORU
S. M. Františka Elena Sebiňová • Předmluva P. Augustin Gazda OSB

Životní příběh Matky Marty Vintrové – druhé generální představené Kongregace Těšitelek Božského Srdce Ježíšova. Jsou zde zachyceny osudy řeholnic v Československu – jejich statečný odpor proti nastupující totalitě, strastiplné putování po fabrikách, ústavech sociální péče a charitních domech. Kniha přináší unikátní vyprávění o perzekuci, která měla komunistickému režimu pomoci vyřešit „problém řeholnic“ – ale nepomohla. Je to příběh o věrnosti a naději, která nebyla zklamána.

*Kongregace Těšitelek
 Božského Srdce Ježíšova
 Brož., A5, 216 stran, 198 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Malice cyrilometodějská s. r. o.
 Dolní nám. 24
 771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Olomouc – IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Šéfredaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, Vychází z církevního schválení Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431. www.maticecm.cz; inzerce: knihy@maticecm.cz; Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Meduzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevracíme.